

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 22205-04-15 פלוני (קטין) ואח' נ' חברה לביטוח בע"מ

לפני כבוד השופט מוחמד חאג' יחיא

התובעים

1. פלוני (קטין)

2. פלוני

3. פלונית

ע"י ב"כ ע"ד XXXX XXXX

נגד

הנתבעים

1. קרנית חברה לביטוח בע"מ

ע"י ב"כ ע"ד XXXX XXXX

2. כלל חברה לביטוח בע"מ

ע"י ב"כ ע"ד XXXX XXXX

פסק דין (חלקי)

1

2 התובע 1 (להלן: "התובע"), עת היה כבן 12 שנים, נפגע בגופו עקב נפילה מאופניו בהם
3 נסע על הכביש ביישוב מגוריו. לטענתו בתביעה, הוא נבהל מרכב שהגיח מולו במהירות.
4 השאלה המונחת לפניי להכרעה בפסק דין חלקי זה, היא: האם מדובר בתאונת דרכים לפי
5 חוק פיצויים לנפגעי תאונות דרכים, התשל"ה-1975 (להלן: "חוק הפיצויים").

6

7 תמצית טענות הצדדים והלך הדיון

8

9 התובע - יליד שנת 2001 - מתאר בכתב תביעתו את אירוע התאונה (סעיף 3), ולפיו ביום
10 15.7.2013, בשעה 17:45, עת רכב על אופניו, לפתע הגיח רכב מולו במהירות (להלן:
11 "הרכב"), הוא נבהל ונפל ארצה (להלן: "התאונה" או "האירוע"). עקב נפילתו, נשברה
12 רגלו הימנית, הוא פוּנָה לבית החולים ושם אושפז לצורך ניתוח. זהות הרכב ונהגו אינם
13 ידועים לתובעים, כך לטענתם.

14

15 עקב פגיעתו ובהיותו תלמיד במועד התרחשות התאונה, פנה התובע למכטחת תלמידים,
16 היא הנתבעת 2 (להלן: "כלל"), בדרישה לתקבולי ביטוח. ואולם, כלל דחתה ביום

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 22205-04-15 פלוני (קטין) ואח' נ' חברה לביטוח בע"מ

- 1 27.1.2014 את תביעתו בנימוק לפיו מדובר בתאונת דרכים ועל כן מתקיים הסייג שמגביל
2 את התחולה של פוליסת תאונות תלמידים.
3
- 4 ביום 20.4.2015 הגיש התובע תביעת נזק גוף לפי חוק הפיצויים נגד הנתבעת 1 (להלן: (4
5 "קרנית"). קרנית מצדה טוענת כי לא מדובר בתאונת דרכים. היא מכחישה את עצם קרות
6 האירוע וגם מעלה טענות נוספות לעניין העדר השקידה (של התובעים) במידה סבירה
7 באיתור הנהג "הפוגע" לכאורה על מנת לצרפו להליך, ועוד.
8
- 9 ההליך המשפטי התנהל ובמסגרתו בין היתר, מונה מומחה רפואי מטעם בית המשפט (5
10 שבדק את התובע ומצא כי הוא סובל מנכות רפואית בשיעור 10% שמורכבת מנכות
11 בשיעור 5% בגין הגבלות קלות בתנועות ברך ימין, נכות בשיעור 4% בגין צלקת באזור
12 הברכיים ונכות בשיעור 1% בגין המסמרים לקיבוע.
13
- 14 הצעות פשרה שניתנו בהליך, למרבה הצער, לא סייעו לסיימו. (6
15
- 16 ביום 14.12.2017 התקיים דיון הוכחות שבו נשמעו עדויות התובע ואביו-התובע 2 (להלן (7
17 גם: "האב"), ונראה אז שההליך הגיע עד הישורת האחרונה. ואולם, עקב בקשה מאוחרת
18 שהגיש התובע לצרף את כלל להליך, בין השאר ובעיקר, שמא לא ייצא "קירח מכאן
19 ומכאן"¹, נעתרתי בהחלטתי מיום 18.10.2018 לצירוף המבוקש (והמעין יעיין בהחלטה
20 ונימוקיה). כתב התביעה המתוקן הוגש ביום 9.11.2018.
21
- 22 כלל טוענת בהליך, כי לפי גרסתו הראשונית של התובע, אשר קיבלה ביטוי בטופס (8
23 תביעתו אליה משלהי שנת 2013 וגם לפי כתב תביעתו בבית המשפט, ללא ספק, מדובר
24 בתאונת דרכים ומכאן שאין תחולה לפוליסת תאונות תלמידים על התאונה.
25
- 26 ביום 23.6.2019 התקיים דיון קדם-משפט במעמד כל הצדדים. סוכם ביניהם כי תדון (9
27 תחילה שאלת החבות, ודוק: האם מדובר בתאונת דרכים. לאחר שכלל הגישה את

¹ סעיף 9 בכתב הבקשה מיום 7.5.2018

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 15-04-22205 פלוני (קטין) ואח' נ' חברה לביטוח בע"מ

ראיותיה, ביום 24.10.2019 התקיים דיון הוכחות משלים. כמוסכם ביניהם, סיכם התובע בעל-פה במעמד הדיון המוזכר, והנתבעים סיכמו בכתובים, בשבוע שלאחר הדיון.

דיון והכרעה

(10) לאחר שעיינתי במכלול החומר הקיים בתיק, שמעתי את עדות התובע (בשני דיונים) וגם את עדות אביו והתרשמתי מעדויותיהם, וכן לאחר שנתתי את דעתי למכלול טענות הצדדים, סבורני כי התאונה שאירעה אינה תאונת דרכים לפי חוק הפיצויים.

התשתית הנורמטיבית

(11) לפי סעיף 1 בחוק הפיצויים, שכולל הגדרת "תאונת דרכים", מדובר במאורע שבו נגרם לאדם נזק גוף עקב שימוש ברכב מנועי למטרות תחבורה.

(12) לא אחת נפסק כי לא נדרש מגע פיזי בין הניזוק לבין הרכב הפוגע כדי שהתאונה תוכר כתאונת דרכים [ראו והשוו: ע"א 554/89 מדינת ישראל נ' עיסא אלדאהב, פ"ד מה(2) 338 (1991); ע"א (המחוזי - ת"א-יפו) 1268/96 אליהו חב' לבטוח בע"מ נ' מדינת ישראל, מיום 13.1.1998 (פסקה 6); רע"א 5738/97 תעבורה בע"מ נ' הסנה בע"מ, פ"ד נג(4) 145, 164 (1999)].

(13) לשם החלת ההגדרה האמורה על המאורע שהתרחש, נדרשים להתקיים מספר תנאים, ביניהם, קיומו של שימוש ברכב מנועי וגם קיומו של קשר סיבתי בין הפגיעה לבין השימוש ברכב זה. לעניין הקשר הסיבתי, הוא כפול: עובדתי ומשפטי [ראו: ע"א 6000/93 עזבון המנוח פואז קואסמה נ' האשם רג'בי, פ"ד נ(3) 661, 670-673 (1996)].

(14) לעניין הקשר הסיבתי העובדתי, נקבע בעניין קואסמה לעיל, כי הוא מתמצה לרוב בסיבה-בלעדיה-אין.

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 22205-04-15 פלוני (קטין) ואח' נ' חברה לביטוח בע"מ

15) הקשר הסיבתי המשפטי, אף שאינו מופיע בלשון חוק הפיצויים, אך הוא חל ותפקידו לברור מבין הסיבות-בלעדיהן-אין, את אותם גורמים אשר מפאת תכונתם משמשים יסוד להטלת חבות. עוד נקבע שם כי המבחן של יסוד זה, הוא מבחן הסיכון, כאשר לתוכו משולב מבחן השכל הישר [ראו גם: רע"א 6168/11 כלל חברה לביטוח בע"מ נ' רמי שפטו, מיום 17.6.2014 (פסקה 25)].

16) אשר למבחן הסיכון נקבע בעניין קואסמה לעיל (עמוד 671):

9 "על-פי מבחן זה מתקיים הקשר הסיבתי-משפטי אם נזק הגוף שנגרם
10 לניזוק הוא בתחום הסיכון שיצרה התנהגותו של המזיק. "השאלה היא,
11 מהו הסיכון אותו ביקש המחוקק למנוע, ומשנקבע 'מתחם של סיכון',
12 כל תוצאה מזיקה, הנופלת לתוך אותו מתחם, מקיימת את הקשר הסיבתי
13 המשפטי הנדרש" ... מבחן זה ראוי הוא לאחריות על-פי חוק הפיצויים.
14 הוא תואם אחריות שאינה מבוססת על אשמה. הוא יוצר קשר ראוי בין
15 השאלה הסיבתית לבין תכלית החוק. הוא מבוסס על שיקולים של
16 מדיניות משפטית, המתחשבים באינטרסים ובערכים אשר החוק נועד
17 להגשימם"

18 (ההדגשות אינן במקור)

17) אשר למבחן השכל הישר נקבע בעניין ע"א 358/83 רחל שולמן נ' ציון חברה לביטוח בע"מ, פ"ד מב(2) 868,844 (1988):

23 "מבחן השכל הישר שואל, אם כל התכונות, המציינות את אשמו של
24 המזיק, תרמו בפועל להתהוות התוצאה המזיקה...
25 מבחן זה ניתן להתאימו למבחן הסיכון. השאלה תהא, אם כל התכונות
26 המציינות את התנהגות המזיק תרמו בפועל להתהוות הסיכון שאותו בא
27 החוק להסדיר"

29 מן הכלל את הפרט

18) לשם בחינת תחולת ההגדרה דלעיל, יש לברר תחילה כיצד אירעה התאונה. לעניין זה, אין מחלוקת כי גרסת התובע במשפט היא גרסה יחידה שלא נתמכה בעדויות נוספות במשפט. אין מחלוקת גם כי לא היה כל מגע בין התובע לבין הרכב הנטען.

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 15-04-22205 פלוני (קטין) ואח' נ' חברה לביטוח בע"מ

19) כפי שיפורט להלן, גרסת התובע התפתחה במהלך המשפט. קושי זה אינו היחיד, שכן מתברר כי לתאונה שאירעה היו שני עדים נוספים. העד הראשון הוא מר X.X. והעד השני הוא נהג הרכב המעורב, כנטען.

א) לעניין העד הראשון, שמו, כתובתו ומספר הטלפון שלו מופיעים בטופס תביעת הביטוח שהגישו התובעים עצמם לחברת כלל בשלהי שנת 2013 (להלן: "טופס התביעה לביטוח"). מעדות האב במשפט אף עולה כי העד ביקר את התובע בבית החולים ובהמשך שאל לשלומו.²

ב) לעניין הנהג המעורב, כאמור, נטען על-ידי התובעים שזהותו, פרטיו ופרטי הרכב המעורב אינם ידועים להם. ואולם, מעדות התובע בתצהירו³ וגם מעדות אביו בדיון לפני, עולה כי הנהג הוא זה שהתקשר לבית התובעים והודיע למשפחה כי בנם נפגע.⁴ לא רק זאת, מעדויות האב והבן עולה גם כי הנהג אף הסיע אותם.⁵ בתצהירו העיד התובע כי הנהג הסיע אותם לקופת החולים (סעיף 8), ובעדותו במשפט ניתן היה להבין שהסיע אותם תחילה לביתם.⁶

ג) אם כן, מלבד הטענה של קרנית לפיה לא נראה שהתובעים שקדו במידה סבירה לאתר את הנהג - טענה שיש בה טעם רב בנסיבות אלו - אלא שגם, אף אחד משני העדים לא זומן על-ידם למתן עדות בבית המשפט, אף שהתובעים ידעו עוד מראשית ההליך המשפטי, כי הנתבעת (קרנית) כופרת בתיאור נסיבות התאונה שבכתב התביעה וחולקת על שאלת החבות, וכן ממילא הנטל מוטל עליהם להוכיח את תביעתם, לרבות נסיבות התאונה. אשר לתשובות האב על השאלות בנושא איתור העדים, בכל הכבוד, אין בהן כדי להתמודד עם החוסר הראייתי האמור, והמעין יעיין בפרוטוקול.⁷

² שורות 20-36, עמוד 5
³ סעיף 7 בתצהיר עדות ראשית
⁴ שורות 9-10, עמוד 4
⁵ שורה 28, עמוד 3; שורה 33, עמוד 7
⁶ שורות 33-34, עמוד 7
⁷ עמודים 4-6 בפרוטוקול

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 22205-04-15 פלוני (קטין) ואח' נ' חברה לביטוח בע"מ

20) לגוף הגרסה - לאחר עיון במכלול החומר הקיים בתיק ושמיעת עדות התובע, להתרשמותי, גרסתו ביחס להתרחשות התאונה, עברה שינויים מעוררי קושי. אעיר כבר כאן כי לא מן הנמנע שהדבר נבע מפאת קשיי זיכרון בהתחשב בגילו הצעיר מאוד של התובע במועד פגיעתו (בן 12). גם גרסתו המאוחרת כפי שעמד עליה בדיוני ההוכחות בשלהי שנת 2017 ובחודש אוקטובר האחרון, לטעמי, אינה מבססת את הטענה שלפיה אירעה תאונת דרכים כהגדרתה בחוק.

7

21) תחילה לגרסתו שבכתב התביעה המקורי אשר הוגש ביום 20.4.2015. שם תואר האירוע על-ידי התובע בזו הלשון (סעיף 3):

10

11 "בתאריך 15.7.13 בשעה 17:45 לערך רכב התובע הקטין על אופניו
12 כשלפתע הגיח מולו במהירות, והתובע נבהל וכתוצאה מכך התרסק על
13 הריצפה"
14 (ההדגשה אינה במקור)

15

22) ניסוח כמעט זהה לניסוח דלעיל נמצא גם בתחשיב הנזק שהוגש מטעם התובע ביום 8.2.2016, וניסוח זהה לחלוטין קיים בכתב תביעתו המתוקן שהוגש ביום 9.11.2018.

18

23) ברם, בתצהיר עדות ראשית של התובע מיום 8.2.2017, שקדם לכתב התביעה המתוקן, תואר האירוע שם בסעיף 5 באופן מורחב יותר, אך גם שונה במעט:

21

22 "בתאריך 15.7.13 בשעה 17:45 זה היה ערב תשעה באב וכשעתיים לפני
23 הצום, נסעתי על אופנים ב-.... ברח' XXXX - YYYYY, זה ירידה כשבסופה
24 יש עליה קטנה, ירדתי בירידה לכיוון רחוב XXXX ובאתי לקחת ימינה
25 לרחוב, ואז רכב שפנה לכיוון YYYYY, אני בדיוק הייתי מולו בסיבוב ואז
26 הוא צפר ואני נצמדתי לצד עם האופניים ופשוט עפתי מהאופניים
27 והאופניים המשיכו לנסוע"
28 (ההדגשות אינן במקור)

29

24) בעוד בתצהירו כאמור ניתן להתרשם כי התובע נבהל (הגם שהמילה נבהל לא נכתבה בתצהיר) מצפירת רכב שנמצא בדיוק מולו בסיבוב, הרי לפי כתב תביעתו המקורי (שקדם

31

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 15-04-22205 פלוני (קטין) ואח' נ' חברה לביטוח בע"מ

1 לתצהיר) וגם זה המתוקן (שלאחר התצהיר !), נראה כי מקור הבהלה שהביא לנפילתו
2 היא דווקא העובדה לפיה הרכב הגיח מולו במהירות. שו"י זה בגרסאות, לא ניתן לו הסבר
3 מניח את הדעת ואין זה השו"י (והקושי) היחיד שבגרסה.
4

5 (25) אעיר כאן כי במסמך האשפוז בבית החולים, שהוא המסמך הראשון שיש בו תיעוד
6 ראשוני לנסיבות האירוע, שם נרשם: "ביום קבלתו נפל מאופניו ונחבל בברך ימין".
7 במסמך האשפוז אין כל זכר למעורבות של רכב. עוד אעיר, כי לפי חוות דעתו של
8 המומחה מטעם בית המשפט, מיום 17.1.2016, נרשם בפרק תולדות המקרה: "בתאריך
9 15.07.2013 הילד היה מעורב בתאונת דרכים כנהג אופניים אשר נפגע מאופנוע"
10 (ההדגשה בקו אינה במקור). יש להניח כי המומחה התבסס על תיאור האירוע בחוות
11 דעתו כפי שנמסר לו על-ידי התובע או מי מטעמו. יש לומר כי מושא ההערות דלעיל אינו
12 מחזק - בלשון המעטה - את גרסת התובע במשפט. ואולם, משלא מצאתי התייחסות
13 מפורשת לכך בטיעוני הנתבעים, לא אדרש לאמור ואסתפק בקשיים המרכזיים האחרים
14 שעולים בגרסה.
15

16 (26) קושי מרכזי נוסף עלה בעדותו של התובע במשפט ביום 14.12.2017, עת העיד כי כאשר
17 הבחין ברכב מולו, הרכב היה בעמידה וגם צפר בחזקה⁸:
18

19 "זה ירידה שממשיכה ולקראת הסוף יש עלייה ואחרי העלייה יש סיבוב
20 חד לכניסה לרחוב, נסעתי עם האופניים והגעתי לעלייה, כשעולים בעלייה
21 לא רואים את מה שהולך ברחוב ועמד בדיוק רכב שרצה להיכנס לרחוב,
22 והוא צפר ממש חזקה ונבהלתי ולקחתי את הכידון ימינה, האופניים עפו
23 לי בין הרגליים ועפתי לרצפה"
24 (ההדגשות אינן במקור)
25

26 (27) עוד הוסיף בעדותו⁹:
27

28 "ש. לפי מה שאני מבינה אם כל אחד בנתיב שלו יכול להיות בסדר?
29 ת. השאלה אם הוא היה בדיוק בנתיב שלו, אני הייתי ממש לקחת את
30 הסיבוב ממש חזק, לא הייתי יכול לקחת את האופניים חזק, כי הרכב עמד,
31 הנתיב הוא צמוד, אם הייתי לוקח את הכידון קרוב הייתי משתפשף ברכב.

⁸ (שורות 29-31, עמוד 7
⁹ (שורות 13-22, עמוד 8

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 15-04-22205 פלוני (קטין) ואח' נ' חברה לביטוח בע"מ

1 ש. ב. ה. הרכב עמד?
2 ת. כן, ורצה לפנות שמאלה
3 ש. ב. ה. כשהוא צפר מה עשית?
4 ת. לקחתי את הסיבוב ממש חזק.
5 ש. ב. ה. חלפת מקדימה?
6 ת. לא לפניו

7 (ההדגשות אינן במקור)
8

9 אביו של התובע, ששמע את סיפור התאונה מפי בנו והוא אשר סייע לו להתפנות לבית (28)
10 החולים, העיד בבית המשפט: "ממה שהבן שלי סיפר שהוא נסע והוא צפר לו ואז הוא
11 נפל מהאופניים"¹⁰. יתרה מזאת, בהמשך דיון ההוכחות מיום 14.12.2017, מיד עם סיום
12 עדות הבן שנשמעה לאחר עדות האב, קם האב ונראה כי היה חשוב לו להדגיש לפני בית
13 המשפט את נושא הצפירה שקדמה לפגיעה, באומרו: "אני רוצה להוסיף משהו שהבן
14 שלי לא אמר, שהרכב צפר"¹¹.

15
16 ובכן, ככלל, התיאור המורחב של העובדות בתצהיר עדות ראשית או בעדות בבית (29)
17 המשפט אין בו כשלעצמו כדי להצביע בהכרח על קיומה של סתירה עובדתית, שינוי או
18 הרחבת חזית כלשהם, וכי הדבר אך טבעי כי כך יהיה בתצהיר עדות ראשית או בעדות
19 בעל-פה, זאת לעומת כתב בי-דין ראשוני (כתב תביעה או כתב הגנה). שכן, כתבי הטיעון
20 הראשונים קובעים את המסגרת ההיקפית של הפלוגתאות, אשר במהלך המשפט,
21 מוזרמים אליה על-ידי הצדדים חומרי הראיות (תצהיר עדות ראשית, עדויות וכו') וכל
22 צד, למעשה, מִמְקֵם את ראיותיו כהבנתו וחוכמתו זאת לביסוס ותמיכה בטענותיו; כלשון
23 כבוד השופט מ' עלי בעניין ת.א. (שלום - קריות) 62504-07-17 מ"א נ' מרכז קנדה,
24 מיום 19.9.2019 (פסקה 12): "כתבי הטענות מתווים את המסגרת הכללית של הטענות
25 שלתוכה נוצקות הראיות. הליך בירור העובדות נועד מטבעו לחדד עוד יותר את
26 הנסיבות ובמהלך זה לא מן הנמנע כי יתווספו פרטים ויתחדדו דקויות שונות, אך כל
27 עוד פרטים אלו לא חורגים מהמתווה הכללי שנקבע בכתבי הטענות אין בכך כל
28 פסול".

29

¹⁰ (שורות 4-5, עמוד 4
¹¹ (שורה 18, עמוד 10

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 15-04-22205 פלוני (קטין) ואח' נ' חברה לביטוח בע"מ

30) שונה הדבר, כך לדעתי, במקרה שבו התיאור המורחב בתצהיר עדות ראשית או בעדות בבית המשפט, כולל פרט מרכזי (ולעתים מכריע ביחס לפלוגתה כזו או אחרת), אך אינו מצוי כלל, במפורש או במרומז, במסגרת ההיקפית המצויה בכתבי הטיעון הראשונים. האמור יפה גם במקרה שבו אותו פרט מרכזי שעולה בעדויות בתצהיר או בעל-פה, אינו עולה בקנה אחד עם הפרטים שבכתבי הטיעון הראשונים. מקרים כגון-דא יכולים לבסס טענות של שינוי או הרחבת חזית אסורים, וגם לבסס טענות שעניינן (העדר) מהימנות ומשקל העדות.

31) בדיון ההוכחות הנוסף, מיום 24.10.2019, שב התובע וחזיק את גרסתו לפיה עת הבחין ברכב, האחרון עמד, "לא היה בתנועה"¹²; "הוא עמד בצומת"¹³. לדבריו: "עליתי את העלייה לא ראיתי את הרכב כלל. אני ירדתי את הירידה עליתי את העלייה פתאום הרכב בה בהפתעה ואז זזתי והרכב עמד עדיין"¹⁴. לעניין הצפירה, גם כאן, הוא שב על גרסתו מהדיון הקודם. כך הוא נשאל וכך הוא השיב¹⁵:

"ש. זה מה שהיה ביום של התאונה לקחת סיבוב רחב ולקחת לכביש השני?

ת. הייתי קרוב מאוד. הייתי על הנתיב הנגדי, כשהרכב צפר פשוט זזתי ונפלתי.

ש. אמרת בדיון הקודם שהרכב צפר לך צפירה חזקה..

...

ש. בדיון הקודם אמרת שהוא צפר לך צפירה חזקה שהבהילה אותך? מפנה לעמוד 7 שורה 30-31 מקריא. הצפירה הזו שהוא צפר לך באיזה מרחק הוא היה ממך, 10 מטרים פחות לדעתך?

ת. לשער את המרחק אני לא יודע בדיוק, אבל זה היה מרחק שדי יכולתי להיפגע, אם משכתי את הכידון הייתי קרוב לפגיעה ממש.

ש. כלומר אחרי הצפירה הזאת את הכידון ונפלת?

ת. כן"

(ההדגשה אינה במקור)

¹² שורה 28, עמוד 16; שורה 32, עמוד 16

¹³ שורה 3, עמוד 17

¹⁴ שורות 31-32, עמוד 16

¹⁵ שורות 28-36, עמוד 15 ושורות 16-21, עמוד 16

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 15-04-22205 פלוני (קטין) ואח' נ' חברה לביטוח בע"מ

32) יוצא אם כן, כי לעומת גרסתו בכתב התביעה (לרבות כתב תביעתו המתוקן שהוגש לאחר
דיון ההוכחות הראשון) ולפיה התובע נפל עת נבהל מרכב שהגיה מולו במהירות, בדיונים
בבית המשפט, ניתן להבין שהוא נבהל דווקא מהצפירה החזקה של הרכב שעמד מולו
בצומת, ולא מהעובדה שזה נסע מולו במהירות כפי שנטען.

5

33) חיזוק מסוים לגרסה אחרונה זו, בפרט לעניין הצפירה, נמצא בטופס הודעה על תאונת
צד שלישי שמוגש לרשות המקומית (להלן: "טופס ההודעה"), אשר ככל הנראה מולא
בשלהי שנת 2013 לצורך תביעת הביטוח עבור תאונות תלמידים, ושם נרשם:
"...[התובע] נסע באופניו בירידה, נסיעה מהירה. לקח בסיבוב קשת רחבה, רכב שנסע
מולו צפר לו, הילד נבהל עשה סיבוב חד באופניו ונפל מאופניו, נפילה חזקה ככל
הנראה" (ההדגשה בקו אינה במקור). יצוין כי באותו טופס נכתב שהרכב היה בנסיעה,
זאת בדומה לטופס התביעה לביטוח שבו נרשם בין היתר: "הילד נסע על אופניו
במהירות רבה נבהל מרכב שנסע מולו לקח פניה חדה ונפל נפילה חזקה מאופניו".

14

34) אשר לתיאור מסלול הנסיעה שלו, כפי שהיה ניתן להבין מעדותו בתצהירו ובדיונים,
מדובר בירידה ברחוב "XXXX", לאחריה עליה עם סיבוב חד וצומת לרחוב "YYYY"¹⁶.
לדבריו: "זה מקום נידח, לא עוברים הרבה רכבים, זה מקום שקט...". "וזה פעם
ראשונה שבא רכב להיכנס"¹⁷. התובע העיד כי מהירותו הייתה סבירה¹⁸. ואולם, בטופס
התביעה לביטוח נרשם: "הילד נסע על אופניו במהירות רבה...". כך גם בטופס ההודעה
נרשם כאמור: "...נסע באופניו בירידה, נסיעה מהירה...". כאשר נשאל בעדותו לעניין
מהירות הנסיעה ביחס למה שנרשם בטופס לעיל:

22

23 "ש. אני שואלת אם נסעת מהר, בתביעה שהגשתם בהתחלה לחברת
24 הביטוח כלל כתבתם שנסעת במהירות רבה?
25 ת. רבה לעומת הסיבוב הכוונה.
26 ש. מקריאה לך מה כתוב: הילד נסע במהירות רבה על האופניים ולקח
27 פנייה חדה, אני חושבת שלקחת את הפנייה מהר?

¹⁶ (סעיף 5 בתצהיר; שורות 29-30, עמוד 7)

¹⁷ (שורות 1-4, עמוד 9)

¹⁸ (שורה 16, עמוד 9)

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 22205-04-15 פלוני (קטין) ואח' נ' חברה לביטוח בע"מ

- 1 ת. הייתי רגיל לקחת את הפנייה בכיוון גדול, הפעם הייתי צריך להגיע
2 במהירות שהייתי מגיע כל פעם אבל לקחת את הסיבוב יותר חד¹⁹
3 (ההדגשות אינן במקור)
4
- 5 (35) התובע אישר גם בעדותו כי הרחוב שנסע בו ("XXXX") הוא בן שני כיוונים, והרחוב
6 שהתכוון לפנות אליו ("YYYY") הוא בן שני נתיבים. עת נשאל: "אתה נסעת בצד הימני,
7 עם כיוון התנועה?", הוא השיב בחיוב. עת נשאל אם הרכב שרצה לפנות שמאלה, נסע
8 בנתיב שלו רחוק ממנו (מהתובע), גם כאן הוא השיב בחיוב²⁰. עוד נשאל התובע: "לא
9 נסעתם באותו נתיב", ואז הוא השיב כלהלן:
10
- 11 ת. לא באותו נתיב, זה לא כביש שיש שוליים ומרווח, זה רחוב מרחב
12 ורכב אין מרחק יותר גדול מזה, זה לא כביש גדול שיש בו שוליים, זה נתיב
13 צמוד.
14 ש. לפי מה שאני מבינה אם כל אחד בנתיב שלו יכול להיות בסדר?
15 ת. השאלה אם הוא היה בדיוק בנתיב שלו, אני הייתי ממש לקחת את
16 הסיבוב ממש חזק, לא הייתי יכול לקחת את האופניים חזק, כי הרכב עמד,
17 הנתיב הוא צמוד, אם הייתי לוקח את הכידון קרוב הייתי משתפשף
18 ברכב²¹
19
- 20 (36) בדיון מיום 24.10.2019 הוא הסביר כי רצה לעשות סיבוב בצורה רחבה כדי להיכנס
21 לנתיב הנגדי של רחוב "XXXX", כדבריו: "לקחתי סיבוב רחב להיכנס לנתיב הנגדי
22 לרחוב השני²². בכל אופן, הוא אישר כי הרכב לא עמד "להיכנס" בו אך חשש שמא הוא
23 (התובע) יפגע בו, לדבריו: "היה מצב שהייתי נתקע בו"²³. במקום אחר הוא העיד
24 כאמור: "אם הייתי לוקח את הכידון קרוב הייתי משתפשף ברכב"²⁴. בדיון מיום
25 24.10.2019 הוא העיד: "...היה מרחק שדי יכולתי להיפגע, אם משכתי את הכידון
26 הייתי קרוב לפגיעה ממש"²⁵.
27

19 שורות 17-23, עמוד 9
20 שורה 36, עמוד 7 ושורות 9-1, עמוד 8
21 שורות 10-16, עמוד 8
22 שורות 21-27, עמוד 15
23 שורות 26-29, עמוד 9
24 שורות 15-16, עמוד 8
25 שורות 18-19, עמוד 16

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 22205-04-15 פלוני (קטין) ואח' נ' חברה לביטוח בע"מ

37) כאמור, בכתב התביעה אין כל זכר לצפירה, ולא רק. התיאור שבכתב התביעה הדגיש את הקשר בין הבהלה של התובע לבין הרכב הדוהר מולו, עת נאמר "הגיוח מולו במהירות". לעומת זאת, בעדויות במשפט, עולה תמונה שונה לחלוטין.

סיכום ביניים

38) גרסת התובע שבכתב התביעה ולפיה התובע עת רכב על אופניו, נבהל מרכב שהגיוח מולו במהירות ולכן נפל ונפגע, נדחית בזאת.

39) בנסיבות אלו, לא ברור גם אם ניתן להאמין באופן מלא או חלקי לגרסה המאוחרת של התובע. בכל אופן, לטעמי, גם לפי גרסה זו אין מדובר בתאונת דרכים. כעולה מהתמונה המצטיירת, ביום התאונה הגיע התובע כשהוא רכוב על אופניו מכיוון רחוב X. תחילה הייתה ירידה ובסוף הרחוב הגיע לעלייה שבקצה שלה קיים סיבוב חד. הקצה הזה הוא צומת רחובות X ו-Y. התובע רצה להמשיך בצומת זה, ימינה, לרחוב Y, שהוא כאמור בן שני נתיבים ובדעתו היה לפנות ימינה בסיבוב רחב, הישר לנתיב הנגדי שברחוב היעד [חץ עליון במוצג 2/ת]. אותה עת, הרכב עמד בנתיבו שברחוב Y כדי לפנות שמאלה לרחוב X. הרכב היה מרוחק מהתובע ולא היה כל חשש כי יפגע בו (בתובע). בהגיעו לצומת/הסיבוב ובטרם חלף על-פני הרכב שעמד, אז הסיט התובע את אופניו ימינה באופן חד (משמאל לרכב), הוא נפל ונחבל [חץ תחתון במוצג 2/ת].

האם מדובר בתאונת דרכים

40) סבורני כי די היה בכך שדחיית גרסתו העובדתית של התובע, אשר העלה בכתב תביעתו המקורי והמתוקן, כדי לדחות את התביעה כולה נגד קרנית.

41) לצד זאת, למען הזהירות שמא שגיתי חלילה בניתוח דלעיל, לדידי גם לאחר בחינת גרסתו המאוחרת של התובע, אינני סבור שהיא מבססת עילה לפי החוק.

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 22205-04-15 פלוני (קטין) ואח' נ' חברה לביטוח בע"מ

42) בהמשך לתיאור לעיל, לא ניתן לקבוע כממצא אם הייתה צפירה וגם לא ניתן לקבוע כמסקנה מדוע היא הייתה, ככל שהייתה. האם זו נעשתה מתוך דאגה של הנהג ועל מנת להזהיר את התובע שנכנס לצומת בחוסר תשומת לב, האם היא נועדה להרחיק את התובע שכן חסם את דרכו של הרכב מהמשך נסיעה, או שמא זאת הייתה תגובה של נהג הרכב, כביטוי של "כעס" על התובע אשר נכנס לצומת באופן לא זהיר ומפריע. לעניין זה ובשוליו, לא ניתן להתעלם מהתופעה - שהיא בעיני תופעה לא-חוקית, לא ראויה וגם מהווה מטרד למשתמשי הדרך ולציבור בכלל - ולפיה מערכת הצפירה ברכב, משמשת לעתים את הנהג בישראל, כדי לבטא את רגשותיו שאינן בהכרח קשורות לשימוש תחבורתי ברכב כהוא זה.

43) בכל אופן, מבלי לקבוע ממצאים לעניין מטרת הצפירה, תדון שאלת הקשר הסיבתי בין השימוש לבין הפגיעה תוך שמובהר כי במקרים שבהם לא מתקיים מגע פיזי בין הרכב לבין הנפגע, על בית המשפט לנקוט משנה זהירות, לבחון כל מקרה לגופו ולהשתכנע כי נסיבות התאונה מהוות תאונת דרכים [ראו והשוו: ת.א. (שלום - הרצליה) 35007-02-11 דליה סנדור נ' קרנית, מיום 29.12.2014 (פסקה 24)].

44) הקשר הסיבתי-העובדתי: סיבה-בלתה-אין.

45) לטעמי, בהינתן גרסתו המתפתחת של התובע, טענות קרנית לפיהן התובע נפגע כפי שנפגע בשל מהירות נסיעתו והסיבוב המסוכן שהיה לפניו²⁶, הן טענות הגיוניות וסבירות יותר בנסיבות העניין. לפי זה, נראה כי סיבת נפילתו נעוצה באובדן שיווי משקל, שנבע בעיקר מהירידה המהירה ברחוב מחד גיסא, וגם מאי-האטת המהירות בהגיעו לסיבוב החד מאידך גיסא.

46) בין אם נבהל התובע מעצם הימצאות הרכב בצומת ובין אם הוא נבהל מהצפירה שלו, כזכור, עסקינן ברכב עומד בצומת, בנתיב שלו, כאשר מסלול נסיעת הרכב לא סיכן את התובע, לא מאחור ולא מלפנים. ייתכן כי הימצאותו של הרכב על הצפירה שבקעה ממנו,

²⁶ סעיף 7 בכתב סיכומי התובעת

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 15-04-22205 פלוני (קטין) ואח' נ' חברה לביטוח בע"מ

היוו גורם ראשוני לבהלה, אך נראה כי יתר הנסיבות הקיימות: מהירות נסיעת האופניים
בירידה, תנאי הדרך מיד לאחר מכן (עלייה וסיבוב חד), טעות בשיקול דעת של רוכב
האופניים וכו', הם אלה שהביאו לסטייה החדה והנפילה. מכאן נראה כי הקשר הסיבתי
העובדתי, הוא רופף מדי ולא ממש. במילים אחרות, נראה כי נוכחות הרכב בזירה לא
הייתה לה תרומה ממשית כלשהי.

ראו והשוו: ת.א. (שלום - חיפה) 29238/99 סלוצקי מאור נ' קרנית, מיום 24.6.2001 -
בו דובר על רוכב אופניים שהרכב אשר נסע מאחוריו צפר לו; ת.א. (שלום - ת"א-יפו)
17719/04 מזרחי ליאת נ' קרנית, מיום 21.12.2006; ראו גם: ת.א. (שלום - י-ם)
7578/07 יובל דהן נ' כלל חברה לביטוח בע"מ, מיום 24.5.2009; ת.א. (המחוזי - י-ם)
2223/08 צחי פטל נ' שומרה חברה לביטוח בע"מ, מיום 14.9.2014; עניין סנדור לעיל,
מיום 29.12.2014.

(47) למען הזהירות ובשים לב לגילו הצעיר של התובע במועד פגיעתו וזיקת האמור לסוגיית
הזיכרון שיכולה להתעורר בכגון-דא, גם אם אניח כי מתקיים קשר סיבתי-עובדתי (במובן
זה שאילולא הימצאות הרכב והצפירה, לא הייתה נגרמת התאונה), סבורני כי לא מתקיים
יסוד הקשר הסיבתי-המשפטי.

(48) הקשר הסיבתי-המשפטי: בעניין רע"א 7163/17 הפניקס חברה לביטוח בע"מ נ' המוסד
לביטוח לאומי, מיום 20.3.2018 (פסקה 16), נפסק כלהלן:

"השאלה שנותרה היא שאלה של קשר סיבתי משפטי "אשר המבחן
לקיומו ביחס לתאונות דרכים הוא מבחן הסיכון, כשלתוכו משולב מבחן
השכל הישר. מבחן הסיכון מתקיים במקום בו הסיכון שהתממש הוא
סיכון עימו נועד חוק הפלגת"ד להתמודד, קרי הסיכון התחבורתי, ואילו
מבחן השכל הישר מתקיים כאשר הקשר בין השימוש בכלי הרכב לסיכון
שהתממש תרם תרומה ממשית להתרחשות הנזק"

(49) במקרה שלפניי, הרכב היה כאמור בעמידה בצומת לפני פניה לרחוב אחר. הרכב לא הגיח
ולא דהר. על כן, לא נשקף ממנו כל סיכון תחבורתי על התובע שמא יפגע בו. הרכב צפר
לתובע בהיכנסו לצומת עת רצה (התובע) להיכנס לנתיב הנגדי תוך שהוא חולף או עתיד

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 15-04-22205 פלוני (קטין) ואח' נ' חברה לביטוח בע"מ

1 לחלוף על-פניו. הבהלה אם כן, של התובע אינה מעצם נסיעת הרכב. מדובר למעשה
2 בתחושה סובייקטיבית של התובע, ותו לא.

3
4 (50) כאמור, לא ברור מדוע הנהג צפר, אך בין אם הוא צפר כדי להזהיר ובין אם כביטוי של
5 כעס, דומני כי עצם נוכחות הרכב העומד בנתיבו בעצם הצפירה כשלעצמה, אף
6 אם היא הבהילה את התובע, הרי במדד אובייקטיבי, לא היה באלה משום יצירת סיכון
7 תחבורתי. הרכב כאמור עמד בצומת בנתיב שלו ללא תזוזה. בנסיבות אלו, גם בהנחה
8 שהנפילה מקורה הוא הבהלה מהצפירה או מראיית הרכב, אינני סבור כי הסיכון
9 שהתממש בנסיבות אלו הוא במתחם הסיכונים שבא חוק הפיצויים להתמודד.

10
11 (51) בפסק הדין בעניין ת.א. (שלום - טבריה) 3509/99 חנה גוטליב נ' דוד קנטור, מיום
12 25.6.2000, נקבע בין היתר:

13
14 "לגישתי, ומשיקולים של מדיניות משפטית, יש להבחין בין אירוע שבו
15 אדם נבהל באופן סובייקטיבי מרכב נוסע, עשה מעשה ונפגע, לבין
16 אירועים שבהם ניתן לקבוע לפי מדד אובייקטיבי כי נעשה ברכב מנועי
17 שימוש תחבורתי, באופן שגרם לאדם להיבהל ולנקוט פעולה שהסתיימה
18 בגרימת נזק. היעדר הבחנה בין אירוע סובייקטיבי ואובייקטיבי עלול
19 להוביל לתוצאה בלתי סבירה שבה ייחשבו כתאונת דרכים אירועים שונים
20 שבהם קיים ריחוק רב בין האירוע התחבורתי ובין תגובת אדם אשר גרמה,
21 מסיבות התלויות בהתנהגותו של אותו אדם, לנזק. דוגמה לעניין זה ניתן
22 לראות במקרה של התקף לב שנגרם לאדם בביתו עקב בהלה מרעש שהגיע
23 אליו מהכביש הסמוך וכד'.

24 בעניין זה יש לבחון את המדדים האובייקטיביים של האירוע באותם מדדים
25 שבהם תיבחן הצפיות הנורמטיבית לגרימת הנזק, בהיבט של שיקולי
26 הקביעה בדבר קיומה של חובת זהירות מושגית, לרבות שיקולי מדיניות
27 משפטית"

28
29 (52) בפסק הדין בעניין ת.א. (שלום - קרית) 2683/01 ג'מילה עומרי נ' מועצה מקומית נחף,
30 מיום 27.7.2003, בית המשפט שם הסתייג מהמבחן האובייקטיבי שנקבע בעניין גוטליב
31 לעיל, וקבע כי המבחן צריך להיות משולב: סובייקטיבי - נשאל האם סובייקטיבית נבהל
32 הניזוק כתוצאה מנסיעת הרכב, מפעולה או ממחדל כלשהו אשר נעשו תוך כדי שימוש
33 ברכב (ולא בהכרח מעשה או מחדל רשלני או בלתי-חוקי); אובייקטיבי - נשאל האם

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 15-04-22205 פלוני (קטין) ואח' נ' חברה לביטוח בע"מ

1 נסיעת הרכב כפי שנסע (ולאו דווקא נסיעה רשלנית) היה בה כדי לגרום בשל נסיבות
2 כאלה או אחרות, מבחינה אובייקטיבית, לאותה בהלה.

3

4 (53) ביישום של האמור בענייננו, אני סבור כי גם אם מבחינה סובייקטיבית הגיב התובע
5 בבהלה על הצפירה או על הימצאות הרכב העומד בצומת, עדיין יש לבחון את הנסיבות
6 במימד אובייקטיבי. לדידי כאמור, גם לו היתה מוכחת גרסת התובע (ואיני קובע כך), לא
7 היה בנסיבות הקיימות כדי לבסס סיכון תחבורתי עמו בא חוק הפיצויים להתמודד. ייתכן
8 אמנם כי התממש סיכון כלשהו אך הוא לבר תחבורתי בעטיו התובע ניזוק.

9

10 (54) להשקפתי, גם מבחינת מדיניות משפטית, אין מקום לראות בבהלה מעצם מפגש עם רכב
11 עומד או עקב צפירה כשלעצמה מרכב במצב כזה, בתחום הסיכונים שבא החוק להתמודד
12 עמם. אחרת, הגדרת תאונת דרכים תורחב באופן בלתי סביר וייתכן כי תכלול כל מקרה
13 שאדם אשר נבהל מצפירה, יוכר כנפגע תאונת דרכים, על כל המתחייב מכך מבחינת
14 משטר הפיצויים, ואין זה נגמר שם. כל אזעקה של רכב חירום גם כשהוא עומד (אמבולנס,
15 ניידת משטרה, רכב כיבוי או כל רכב חירום אחר), יכולים להוביל לאותה תוצאה.

16

17 (55) לענייננו, דומני כי בהעדר נסיבות מתאימות וקונקרטיות שמצביעות על קיומו של סיכון
18 תחבורתי ברור שהתממש, אין המקרה הזה נופל תחת הגדרת תאונת דרכים, גם לו הייתה
19 מוכחת גרסת התובע במלואה. כך להשוואה, משלא הוכח לפניי כי הצפירה אירעה בשעה
20 שהרכב דהר או נסע לקראת התובע, לטעמי, הן מבחן הסיכון הן מבחן השכל הישר,
21 מובילים למסקנה שלא מדובר בתאונת דרכים. בפסק הדין בעניין ע"א (המחוזי - ת"א-
22 יפו) 4049/04 מיטב מור נ' קרנית, מיום 13.12.2005, קבע בית המשפט המחוזי, בין
23 השאר כי "יש לזכור כי על-פי הפסיקה, על בית המשפט להשתכנע, במקרה של תאונה
24 ללא מגע, כי קיים קשר סיבתי ממשי בין הרכב לבין הנפילה, וכי נסיעת הרכב היוותה
25 את הסיבה הממשית לאירוע" (ההדגשה בקו אינה במקור). יסוד הנסיעה אינו מתקיים
26 בענייננו.

27

28 (56) גם אם אניח כי מקור הבהלה בכך שהתובע הופתע מעצם הימצאות הרכב העומד בצומת,
29 גם כאן, סבורני כי מטעמים של מדיניות משפטית, אין לקבוע כי בנסיבות אלו אירעה

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 15-04-22205 פלוני (קטין) ואח' נ' חברה לביטוח בע"מ

1 תאונת דרכים, שכן הקשר בין עמידת הרכב בצומת לבין בהלת רוכב האופניים ואובדן
2 שיווי המשקל כמתואר לעיל, הוא רחוק. לא מצאתי כל חריג שקשור לנסיעת הרכב, זולת
3 עצם הימצאותו בצומת, ומכאן שהרכב עצמו לא יצר כל סיכון תחבורתי נראו והשוו:
4 ת.א. (שלום - ת"א-יפו) 27975/08 אושרי ואקנין נ' קרנית, מיום 5.1.2010 (פסקה 9);
5 עניין פטל לעיל, מיום 14.9.2014 (פסקה 30).
6

7 באותם מקרים שבהם בתי המשפט הכירו בקיומו של קשר סיבתי בין השימוש ברכב (57
8 מנועי לבין הבהלה של הולך הרגל והחבלה הגופנית שנגרמה לו ללא מגע פיזי ביניהם,
9 דובר שם על תאונות שבהם הרכבים היו בעת נסיעה.
10

11 ראו והשוו: ת.א. (שלום - י-ם) 10573/03 קוטלר אסתר נ' קרנית, מיום 14.3.2006 - בו
12 דובר על בהלה מצפירה של רכב דוהר; ת.א. 4271/05 (שלום - י-ם) לורנס רקיע נ' קרנית,
13 מיום 12.2.2007; ע"א (המחוזי - חיפה) 5105/07 קרנית נ' עאשור מוחמד, מיום
14 15.7.2009; ת.א. (שלום - ת"א-יפו) 39654-05 אראלה צ'זנה נ' קרנית, מיום 17.1.2010;
15 ת.א. (שלום - חיפה) 28405-11-09 אהרון פינקלשטיין נ' קרנית, מיום 30.12.2010;
16 ת.א. (שלום - ת"א-יפו) 13357-04-10 רפאל חלמיש נ' קרנית, מיום 4.7.2012; ת.א.
17 (שלום - חיפה) 15032-06-11 וואל שקור נ' קרנית, מיום 8.12.2013; ת.א. (שלום -
18 הרצליה) 40339-12-09 סמדר לוי נ' קרנית, מיום 10.2.2014; ת.א. (שלום - חיפה)
19 41901-05-10 ברטה אברמזון נ' שומרה חברה לביטוח בע"מ, מיום 16.3.2015; ת.א.
20 (שלום - ת"א-יפו) 29844-06-15 פלוני נ' עיריית בני ברק, מיום 10.1.2017; ת.א.
21 (שלום - ת"א-יפו) 64290-12-14 פלונית נ' קרנית, מיום 12.8.2018.
22

23 בפסק הדין בעניין ת.א. (שלום - י-ם) 8224/01 רמוראנו זהבה נ' עיריית ירושלים, מיום (58
24 19.1.2006, העירה כבוד השופטת ע' כהן, בשאלה אגבית בלבד, כהאי לישראל: "להבדיל
25 מפסקי הדין האחרים בהם הבהלה נבעה מתנועת הרכב, הרי במקרה שבפני הבהלה
26 נגרמה מהכריזה והצופר, דבר המגביר את הספק באם אכן מדובר בתאונת דרכים.
27 לאור מסקנתי בעניין העדר הקשר הסיבתי, אינני צריכה להכריע בשאלה אחרונה זו".
28
29

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 15-04-22205 פלוני (קטין) ואח' נ' חברה לביטוח בע"מ

סיכום

(59) לאור האמור, נקבע בזאת כי התאונה אינה נופלת בגדר תאונת דרכים. התביעה נגד קרנית אפוא, נדחית.

(60) התביעה תמשיך להתנהל נגד כלל. הוראות תינתנה בהחלטה נפרדת.

(61) בשים לב למהות ההליך, בהתחשב במיהות הצדדים ובהינתן החיוב בהוצאות מושא ההחלטה מיום 18.10.2018 - כל צד יישא בהוצאותיו.

זכות ערעור כחוק.

הערה: פסק הדין ניתן ופורסם בדלתיים סגורות ביום 1.1.2020. לאור החלטתי מיום 5.1.2020 בדבר האפשרות לפרסם את פסק הדין נוכח היבטיו המשפטיים, משלא הוגשה כל התנגדות של מי מהצדדים לפרסומו, הוא מפורסם בזאת ללא פרטים מזהים.

המזכירות - להודיע לצדדים בדבר פסק דין (חלקי) זה ולהמציא להם אותו בדואר רשום

ניתן היום, ד' שבט תש"פ, 30 ינואר 2020, בהעדר הצדדים.

מוחמד חאגי יחיא, שופט